

Neděle 2. adventní
Zj3,7-11
10.12.2023

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od toho, který byl, který je a který přichází,
Ježíše Krista, toho zmrtvýchvstalého Pána veškerenstva.

Introit:

Na jeho rameno vložím klíč domu Davidova;
když otevře, nikdo nezavře, a když zavře, nikdo neotevře.
Zarazím ho jako hřeb na spolehlivém místě
a stane se stolicem slávy otcovského domu.

Píseň: 430

Čtení: 1Pt2,1-10

Píseň: 432

Kázání: Zj3,7-11

Efez, Smyrna, Pergamum, Thyatiry, Sardy, Filadelfie, Laodikije. Sedm sborů, krčících se ve světě helénských věr a pověr. Zdá se, že vítězství Ježíše nad smrtí, hříchem se nějak nekoná. Sbory se krčí v moři těch, kterým zpráva o svobodě, která je dána všem, nic neříká. Nejen že lidé v těchto sborech umírají a vzkříšení se neděje; Ježíš nepřichází, aby lidi ve sborech ochránil a podpořil. Lidé zažívají frustraci z toho, že je ostatní lidé za jejich víru nenávidí. Zdá se, že sbory v moři světa se utopí, rozpustí, zaniknou.

Do situace skepse, strachu z pronásledování, do situace marného snažení, svědek víry Jan píše. *Toto prohlašuje ten Svatý a Pravý, který má klíč Davidův; když on otvírá, nikdo nezavře, a když on zavírá, nikdo neotevře.* Brána nebes je otevřená. Nikdo jiný ji nemůže zavřít, než ten, jenž má klíče. Ten, který má klíč, jej nikomu nepředá. Je u něj v bezpečí. Brána nebes,

tedy společenství s Bohem, je skutečností. Tuto skutečnost nezastaví ani zmatky, války, hádky, lásky a nelásky, prostě nic. Obecenství s Bohem je již tady.

Jako by pisatel filadelfským říkal: Nebojte se; to, co se děje kolem vás, kolem nás, to není konec. Bůh se neuzavřel ve své samotě, naopak ve svém Synu Davidovu vám otevřel společenství s Bohem. Chce tvořit s vámi i s námi vzájemnost, lásku, respekt.

Vím o tvých skutcích. Hle, otevřel jsem před tebou dveře, a nikdo je nemůže zavřít. Dilem Božím je brána otevřená. Díky ní filadelfští žijí z víry, která vytváří společenství. Společenství těch, kteří s vděčností za Boží otevřenost jsou činorodí a vynalézaví.

Vím, o tom, co děláte, nikdo nemůže na vás nakydát něco zlého. To Boží *vím* je jistota, že nás nebudou nakonec soudit lidé, ale Bůh, který ví. Ví, a proto otvírá nebesa.

To, co Bůh o nás ví, je, že máme *nepatrnou moc*. Ano, církve je ve své vydanosti světu bezmocná. Přesto tato malá moc působí. Vydanost, s jakou Ježíš žil, je i naší vydaností. Malá moc, která dovedla Ježíše na kříž, je i naší bezmocí.

Přes tuto nepatrnou moc, kterou filadelfský sbor má, zní: *Zachoval jsi mé slovo a mé jméno jsi nezapřel.* Nemluví se zde k jednotlivci. Mluví se zde ke shromážděné církvi, jakou jsme i my zde. Zachovat a nezapřít. Zachovat slovo a nezapřít Ježíše. Jak to udělat, aby nás slovo provázelo tak, abychom jej zachovávali? Nevím, ale k zachování slov Ježíšových každý z nás potřebuje toto slovo nejen číst, ale i slyšet ve společenství sboru. Nezapřít Boha, nezapřít Krista, nezapřít Ducha svatého svým životem, to filadelfští prokázali. A co my, jsme též ti, kteří zachovávají slovo o otevřených nebesích?

Protože jsi zachoval mé slovo a vytrval, zachovám tě i já v hodině zkoušky, která přijde... Svědek víry nás upozorňuje na to, že věřit přináší též potíže. Věřící není zázračně vyňat z problému a výzev tohoto světa. Věřícího dokonce potkají zkoušky, které budou nad jeho síly. *Zachovat a vytrvat*, dvě slovesa, která vyznačují jisté úsilí. Naše úsilí samo o sobě je zkouškou. Vytrvat a zachovat to, co jsme slyšeli, to, co jsme viděli, to, co jsme na cestě se vzkříšeným zažili.

Zachovat a vytrvat. To je možná to nejtěžší, co je na nás kladeno. Jak zachovat to, co nám bylo svěřeno, aby to nebylo ošuntělé a zaprášené? Jak vytrvat, když ve světě je tolik možností, nabídek a lepších vyhlídek slibujících moc, bezstarostnost a dokonalé vyžití?

V zápase o zachování a vytrvání však nejsme sami. Je s námi ten, který nás v časích zkoušek posiluje. Ten, který si církve, sbory zamiloval, jak čteme v textu, nás v časech zkoušek bude podpírat, vždyť nebesa jsou otevřená. Spojnice mezi nebem a námi je. Spojnice mezi Bohem a námi existuje.

Přijdu brzy; drž se toho, co máš, aby tě nikdo nepřipravil o vavříň vítěze. Je to divný závod. Vavříň nedostane ten, který doběhne první, ale ten, který se bude držet. Nezáleží na tom, kdy doběhne, ale že doběhne do cíle. Třeba poslední, třeba naprosto vyčerpaný, ale dojde cíle. Nakonec dostane vavříň. Kraličtí píši *koruny tvé*. Nezáleží na tom, jestli budeme první, záleží na tom, zdali se udržíme ve víře v toho, jenž jest Svatý a Pravý.

Na pomyslnou hlavu sboru ve Filadelfii bude vsazena koruna krále. Možná, že ani ti filadelfští se na to necítí. Možná, že mají strach z toho, že oni na soudu Božím neobstojí. Možná, že tento zápas prožíváme i my nyní.

Pane, prosíme dej, abychom měli odvahu se držet víry v malou moc, která mění svět. Dej, abychom dovedli ve tvé slabosti nalézat svoji sílu.

Amen.

Píseň: 435

Poslání:

Hle, příbytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid.
On sám, jejich Bůh, bude s nimi a setře jim každou slzu s očí.
A smrti již nebude, ani žalu ani nářku, ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pominulo.

Požehnání:

A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum,
hájití bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.

Píseň: 431